

ствия.³³ Подобни арменски колонии съ същата цѣль за-селили въ Тракия и императоритѣ Лъвъ IV (775—780), Никифоръ (802—811) и по-късно Иоанъ Цимиский. Когато князь Борисъ се покрѣстилъ, Патъръ Сикулосъ казва, че павликянитѣ въ Азия мислили да изпратятъ въ България проповѣдници, които да проповѣдватъ на българитѣ павликянската ересь.³⁴ Въ околноститѣ на Пловдивъ и въ самия градъ, а така също и въ Мъгленъ, въ Македония, имало арменски колонии. Въ единъ хрисовулъ на царъ Душана се споменуватъ арменски селища около р. Пшина³⁵. Въ Рилския хрисовулъ също се споменува село Армения³⁶. Въ Леринско (Македония) има двѣ села, които се именуватъ Арменоръ и Арменско. Мислимъ, че за първото се говори и въ хрисовула на царъ Душана, съ който (1344—1346) се подарявали разни села на Трѣскавския манастиръ „Св. Богородица“ близу до Прилѣпъ³⁷. Важността на арменцитѣ и сирийцитѣ въ стара България се състои въ това, че тѣ като павликяни или манихеи съ своето еретично учение, по мнѣнието на историцитѣ, твърдѣ много повлияли, за да се развие богомилството въ българскитѣ земи, отъ дѣто то се разпространило въ цѣлия Балкански полуостровъ.

Евреи. Евреитѣ въ старата българска държава били най-малко отъ всички старо-български народи. Тѣ за пръвъ пѣтъ се споменуватъ въ *Responsa Nicolai papae ad consulta Vulgarorum*. Въ царуването на царъ Свѣтослава по негова заповѣдь (1294) евреитѣ убили татарина Чоки. Но тѣ най-многобройни и най-силни били въ

³³ Παπαρρηγόπουλος К. *Ἱστορία*. III, 437.

³⁴ Rački d-r. *Fr. Bogomili*, Rad, VII, 98.

³⁵ Гласник, XXVI, 245.

³⁶ Рилски хрисовулъ, 39.

³⁷ Флоринскій Т. Памятники, 77.